

Svenskslakten i "The City" (London) en häftig resa I en annan värld!

Drömmen om ett miljonjobb i London krossas nu brutalt för många svenskar. En tredjedel av de svenska toppnamnen på investmentbankerna i City har åkt ut under krisen.

För bara 18 månader sedan flödade champagnen och saftiga bonusar betalade lyxiga resor, hus, bilar och klockor för bankirerna i Europas finanshuvudstad London. Få brydde sig om att hålla räkning på 50-pundssedlarna vid nattklubbsbesöken och svenska toppstudenter stod fortfarande i kö för att få ett jobb inom "The Square Mile" runt Londonbörsen, eller i en av Canary Wharfs skyskrapor. När Affärsvärlden 2007 listade de mäktigaste svenskarna i Finanslondon hade visserligen molnen precis börjat samlas över S:t Pauls-katedralen, men ingen tog dem på större allvar. Listan omfattade över 200 svenskar som under den långa högkonjunkturen hade klättrat uppåt på karriärstegen inom amerikanska och europeiska investmentbanker i City.

En Lehmankrash, ett Nomurauppköp, en Merrill Lynch-affär, en räddning av Royal Bank of Scotland senare är det svårt att tro att detta är samma stad. Finanssektorn i London har krympt med 70 000 personer - nära 25 procent - och stämningen efter månader av "banker-bashing" i media pendlar mellan desperation och uppgivenhet. Luttrade "bankirer" som gått igenom både Rysslandskris och dotcom-bubbla suckar att de aldrig har sett något liknande. När det största snöfallet i London på 18 år kom förra veckan, var Londonborna snara att koppla ihop även vädret med stämningen i City. En bild på två snögubbar dök upp på internet med texten "de här kommer att stå kvar längre än bankirerna".

Och investmentbankerna har visserligen redan dragit ner rejält, men varnar ändå för fler avskedsrundor. Hittills har Merrill Lynch sparkat 35 procent av de anställda, Nomura/Lehman 48 procent, UBS, Credit Suisse och Citi 26 procent, och Morgan Stanley 16 procent. Andra finansföretag som hedgefonder och riskkapitalbolag har bara börjat göra sig av med folk och internt räknar de med att 30-50 procent av de anställda kommer att avskedas innan botten är nådd.

Hur har det då gått för svenskarna i armageddon? Svaret är: Inte särskilt bra. Av de 85 seniora svenska bankirer som Affärsvärlden listade sensommaren 2007 har en tredjedel försvunnit hem, till nya jobb eller ut i arbetslöshet. Det är alltså varken särskilt mycket bättre eller sämre än för andra med samma typ av uppgifter. Konspirationsteorier om att utlänningar avskedas i högre grad än briter verkar det inte finnas något fog för.

Inte oväntat är svenskarnas öden tätt knutna till den bank de arbetar för. Hos Crédit Suisse finns de flesta kvar, likaså hos Morgan Stanley. Tunnare i leden är det hos Merrill Lynch-Bank of America, Barclays Capital och Goldman Sachs. Hos före detta Lehman Brothers, numera japanska Nomura, hänger bara chefen för nordiska teamet, Petter Sternby, kvar. Helt tomt är det hos de isländska bankerna.

Vissa områden har av naturliga skäl råkat värre ut än andra. Banker och avdelningar som var exponerade mot krisens ursprungshärd, den amerikanska bolånemarknaden, råkade illa ut först, med Bear Stearns i täten. De slumpades bort till JP Morgan Chase för nära ett år sedan och 53 procent av de anställda sparkades.

I somras spred sig avskedandena till andra kreditrelaterade divisioner, framför allt de som arbetar med avancerade skuldprodukter, så kallade leveraged finance, och räntebärande papper, fixed income.

Den verkliga neutronbomen briserade hos Lehman Brothers i september när banken var tvungen att ansöka om konkurs i USA. I oktober blev det sedan klart att japanska Nomura köpte Lehmans aktie- och investmentbanksdivisioner i Europa och Asien, men inte avdelningen för räntebärande värdepapper.

- Före lunch arbetade 750 personer inom en av de bästa fixed income-grupperna i stan. Efter lunch fanns i praktiken ingen kvar. De sparkades av konkursförvaltaren, säger Roger Gunnarsson som själv fanns på Lehman när det hände.

Gunnarsson arbetade som "senior banker" på investment banking-sidan på Lehman och vid konkursen följde han först med verksamheten till Nomura. Han valde dock att säga upp sig snart därefter för en bättre position som managing director och Europachef för rådgivningsverksamheten inom läkemedelsbranschen på Barclays Capital. Med 13 år bakom sig i London har han sett upp- och nedgångar tidigare. När dotcom-bubblan sprack i början av 2000-talet arbetade han på Merrill Lynch och drar sig till minnes sju avskedsrundor och sammanlagt två tredjedelar av investment banking-personalen avskedad.

- Även om det var riktigt kymigt då så är skillnaden att den här krisen antagligen kommer att vara betydligt längre. Vi är redan 18 månader in i dalen och ännu är det långt kvar till återhämtning. Tänk bara på att industriproduktionen för fjärde kvartalet i fjol i princip avstannade i flera europeiska länder och att konsumenterna inte vill spendera trots stimulanspaket.

Många svenskar blev kvar på Merrill Lynch även efter förra lågkonjunkturen - sensommaren 2007 listade Affärsvärlden elva seniora namn. I dag finns sju av dem på sammanslagna Merrill Lynch-Bank of America, men anmärkningsvärt nog har samtliga som hade titeln vice president försvunnit. Fredrik Creutz, själv ett steg högre i hierarkin som director, intervjuades även i artikeln för ett och ett halvt år sedan. Han förklarar manfallet av vice presidents.

- Det är ett känsligt steg i karriären. Man kostar redan mycket för företaget, men har ännu inte hunnit odla egna stabila kundkontakter som genererar intäkter.

Inte bara vicepresidenterna hamnade i limbo när sammanslagningen av de två amerikanska bankerna trädde i kraft strax före jul. Stora grupper anställda uppmanades att återansöka sina tjänster. Ända upp till koncernledningen ombads man skicka in sitt cv - en stressig period som skakade fundamenten i firman.

- Jag tror på en omallokering av talang och intelligens till den tillverkande industrin och till forskning. Alltför många smarta människor lockades av marknadens snabba pengar. Det är dags att återgå till arbetet att skapa hållbara värden som gynnar framtida generationer, säger Creutz.

Eirik Winter, managing director på Citi, håller med om att stor ödmjukhet är på sin plats, men tror att debatten om bankirernas skuld kommer att bli mer nyanserad framöver.

- Alla ville köpa en dröm och lånade pengar till det, både bankirer och deras klienter. Men är det den som lånar eller den som lånar ut som har det slutgiltiga ansvaret?

Winter påpekar också att de flesta bankirer lever väldigt normala liv.

- Allt prat om jättebonusar under guldåren är överdrivet. Många som förlorar sina jobb nu är såna som just har bildat familj och som har lånat mycket pengar till hus som de nu har svårt att sälja, säger han.

Fastighetspriserna utgör ett stort problem för Londons husbesatta finansfolk. Många har större delen av sin förmögenhet bunden i bostaden, inte sällan ett par miljoner pund i en Chelsea-lägenhet eller ett hus i Richmond. Sedan i våras har priserna fallit runt 30 procent i innerstan - stora förluster om man har köpt under de senaste åren och tvingas sälja, alltså. Och för den som vill flytta tillbaka till Sverige har pundet om möjligt varit svagare än kronan.

- Det är ju tristare att komma hem till Stocksund med 15 millar i stället för 40, säger en svensk på en schweizisk bank.

Men mest är det juniorerna, utan familj och stor bostad, som väljer att vända hem till Stockholm när de korta analytikerkontrakten löper ut.

- Det som lockat med London finns inte kvar längre. Många är på väg hem, och själv har jag också gjort mitt här, säger en ung M&A-strateg som bokstavligen packar väskan under samtalet med Affärsvärlden.

Chefrekryterare Catharina Mannerfelt på Harvey Nash ser trenden:

- Vi får helt klart fler spontana intresseanmälningar om att komma hem till Sverige. För juniorerna som inte rotat sig ännu är steget tillbaka inte så långt, medan seniorerna egentligen helst verkar vilja stanna i London.

Mannerfelt berättar dock att de stora bankerna fortfarande håller i gång en försiktig nyrekrytering för att inte göra om misstaget från it-bubblan 2001 då allt nyintag frystes och "en generation gick förlorad". De stora bankerna åker fortfarande till Handelshögskolan i Stockholm och erbjuder sommarjobb - men platserna är inte lika många som tidigare. Eirik Winter på Citi bekräftar att man inte slutat rekrytera, men säger att bankerna nu bara tittar på studenter från Ivy League-skolor.

Under en födelsedagsmiddag med finansfolk på svenskägda restaurangen The Academy i Holland Park nyligen, var det givna samtalsämnet vilka avskedsmail som hade dykt upp i inboxen under veckan, och vilka partner som sitter kvar. En director på Goldman Sachs berättade att svenske Martin Wiwen Nilsson, numera upphöjd till partner på samma firma, är en av de få som fortfarande tjänar ordentligt med pengar. Tre seniora svenskar har annars försvunnit därifrån, medan Alexander Loosley, Daniel Weiner och Anna Skoglund finns kvar i chefsleden.

- Det råder ren och skär överlevnadskamp, sade Goldman-mannen medan han kompenserade för finansvärdens allmänna tillnyktring genom att beställa ytterligare en drink.

- Nitlotterna får ett telefonsamtal på morgonen om att gå till andra byggnaden. Där får de paketet, säger han.

De där avskedspaketen ger viss frustration. De som fick gå i någon av de första rundorna i fjol fick fina förmåner: typiskt sett lön under tre månader, plus en månad per arbetat år, samt en halv årslön kontant. För en senior person alltså över ett års betald ledighet och en rejäl klumpsumma.

För dem som ombads röja skrivbordet lagom till jul var dealen betydligt sämre. Tre månadslöner och runt 50 000 pund netto.

- Vi som är kvar brukar skratta åt det sjuka i att B-folket som blev kickade tidigt fick en massa cash. Sen hittade de dessutom ett nytt jobb direkt med garanterad lön i euro. Vi får betalt i sjunkande pund för att sedan bli utskickade när inga jobb finns kvar, säger en bankir i Canary Warf.

Sara Chance (tidigare Hedberg) är koordinator för Handelshögskolans alumni i London, precis som för ett och ett halvt år sedan när hon talade med Affärsvärlden förra gången. Väl tajmat är hon mammaledig från sitt hedgefond-jobb och tror inte att hon missar någon action i stan.

- Systemet med den raka karriären har brutit ihop. Vi kommer att se fler projektanställningar och outsourcing framöver. De som gillar förutsägbarhet blir otrygga, medan mer entreprenöriella personer ser möjligheter, säger hon.

Chance nämner också nya dokusåpan Million dollar traders på BBC, där hedgefondmanagern Lex van Dam mitt under den värsta fasen i höstas lät åtta utvalda personer investera en miljon dollar av hans privata pengar.

- Bara två visade sig hålla måttet mentalt. Det säger något om hur det kan vara i den här branschen.

Förmögenhetsförvaltning är vanligen en mindre adrenalinhöjande aktivitet än trading, men i år har den också bjudit på rejäl stress. I de stora teamen hos till exempel Crédit Suisse och UBS har det förvisso inte avskedats så mycket folk som på andra håll, men att varje dag konfrontera kunder med exakt hur mycket pengar de har förlorat tär på krafterna.

- Skattesituationen har dessutom förvärrats för utlänningar i stan, det drabbar både oss själva och våra klienter. Nu måste man betala 30 000 pund varje år i ett slags avgift för att slippa skatta på inkomster i utlandet. Regeringen har också flaggat för en höjning av marginalsikten till 45 procent, säger en erfaren förmögenhetsförvaltare.

Trots gråmulen stämning, sjunkande huspriser och förlorade skattefordelar finns det svenskar som inte alls behöver fundera på hemgång. Jerker Johansson, redan tidigare högst rankad svensk i London som managing director på Morgan Stanley, tog ett kliv uppåt mitt i krisen till vd och styrelseordförande för UBS Investment Bank. Eirik Winter, ytterligare befordrad sedan sist, och Tomas Lundquist är stjärnor på mörbultade Citi. Sixten Eriksson på Crédit Suisse har befordrats till director och Anders Alfredson flyttar uppåt från Merrill Lynch och blir director på Deutsche Bank. För att nämna några.

Kanske är ett av framgångsknepen en optimistisk attityd. En senior svensk bankir tipsar vänligt om att flera restauranger med Michelinstjärnor numera erbjuder lunchmenyer för runt 20 pund (bland annat L'Atelier de Joel Robuchon, The Ledbury, Umo och Semplice).

- Man får ha så roligt man kan. Men vi får nog räkna med skit i ett par år till.